

Tweede Paasdag 22 april 2019

Handelingen van de apostel 2,24.22-32 en Matteüs 28,8-15

Overweging

We zeggen wel eens: dat gebeurt als Pasen en Pinksteren op één dag vallen. Vandaag is het bijna zo. Niet in de zin dat twee kalender data bij elkaar geschoven worden. Want daar zit nog altijd vijftig dagen verschil tussen. Maar in gelovige zin wel. Want de Geest is niet aan een datum gebonden. Die waait wanneer hij wil. Getuigen van Jezus' opstanding doe je niet enkel met Pasen of op zondag maar gebeurt, bewust of onbewust elke dag, elk moment van ons leven. Want geloven is op de eerste plaats een levenshouding, iets wat je uitstraalt. Getuigen van je geloof of van de opstanding is iets anders dan getuige zijn van een ongeluk of een huwelijk. Bij de laatste twee sta je er met je neus bovenop. Getuigen van Jezus' opstanding is meer een proces dat zich in ons en aan ons voltrekt. De waarheid is hier dan ook niet een waarheid van feiten, maar van geloof. Zo ontmoeten wij vandaag twee vrouwen die als eersten getuige zijn van het lege graf. Ze kunnen het amper geloven. Ontzet en opgetogen verlaten ze haastig het graf, schrijft Matteüs. Willen we dit verstaan dan moeten wij door het verhaal heen niet kijken naar de historische waarde hiervan, maar naar de theologische of gelovige bedoeling van Matteüs. Matteüs wil ons vooral laten delen in de boodschap van het paasmysterie. Hij vertelt hoe vrouwen het eerst bij het graf zijn. Het zijn juist de vrouwen die het besef van nieuw leven in zichzelf meedragen, die het eerst de ontdekking doen dat Hij leeft. Maar de boodschap is breder. Matteüs vermeldt hoe Jezus de vrouwen onderweg tegemoet komt en hun de opdracht geeft om het nieuws verder te vertellen. Allereerst aan de broeders. En dan nog met de boodschap dat zij naar Galilea terug moeten gaan en dat zij daar in het gewone leven van alledag Jezus zullen ontmoeten. Eens te meer gaat het hier niet om directe feiten, want ooggetuigen zijn er niet geweest, behalve dan enkele soldaten bij het graf. Maar hun waarneming werd door fel licht verhinderd. En ook blijkt hoe snel men bereid is de waarheid te verdraaien, door een of ander verhaal van diefstal op te hangen. Op deze menselijke overwegingen is het geloof niet gevestigd. Het gaat om de opstanding met ons hart te verstaan. Men kan iemand zijn leven, naar het lichaam, afnemen, maar niet wie hij was, wat iemand betekende. Niet zijn idealen en levenszin, zijn geloof en levensovertuiging. Die gaat door, zoals de natuur om ons heen doorgaat. De paasverhalen vertellen ons over gewone mensen: over twijfel en droefheid, over vreugde en uitbundigheid. Daar in het gewone leven van alledag kunnen wij ervaren, hoe Hij genezend rondgaat. En hoe Hij brood breekt en deelt en andere mensen te hulp komt door onze handen. Geloven is: een relatie hebben met Hem die in jou leeft; van binnen uit weten dat Hij er is waar mensen willen samenkomen in zijn naam; Hem zien in de minsten en de laatsten, in mensen die het minst aan leven toekomen. Geloven in Jezus' verrijzenis doe je niet met je hoofd, maar door met je vlees en bloed anders te gaan leven, door zegen te zijn. Er is dus, Hem achterna een andere manier van leven mogelijk dan die welke eindigt in het graf. Een opdracht om zélf op te staan en verder te gaan in je eigen omgeving. Als je die opdracht hoort, slaat de schrik je om het hart. Kan ik dat? Durf ik dat? Geloof ik dat? Wees daar niet bang voor, zegt Jezus, want Ik ben met je. Ik ben met je in het gewone leven van alledag; in je zorgen en verdriet, je levensvreugde. God zoekt altijd naar ons. Wij moeten alleen vertrouwen in zijn wil en niet bang zijn voor de toekomst. Kijk niet steeds achterom, maar begin ermee. Het verlangen om ermee te beginnen, hoe miniem ook, is genoeg. Want als we verlangen om ermee te beginnen, blaast de Verrezenen zélf al zijn levensadem over ons heen.